

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

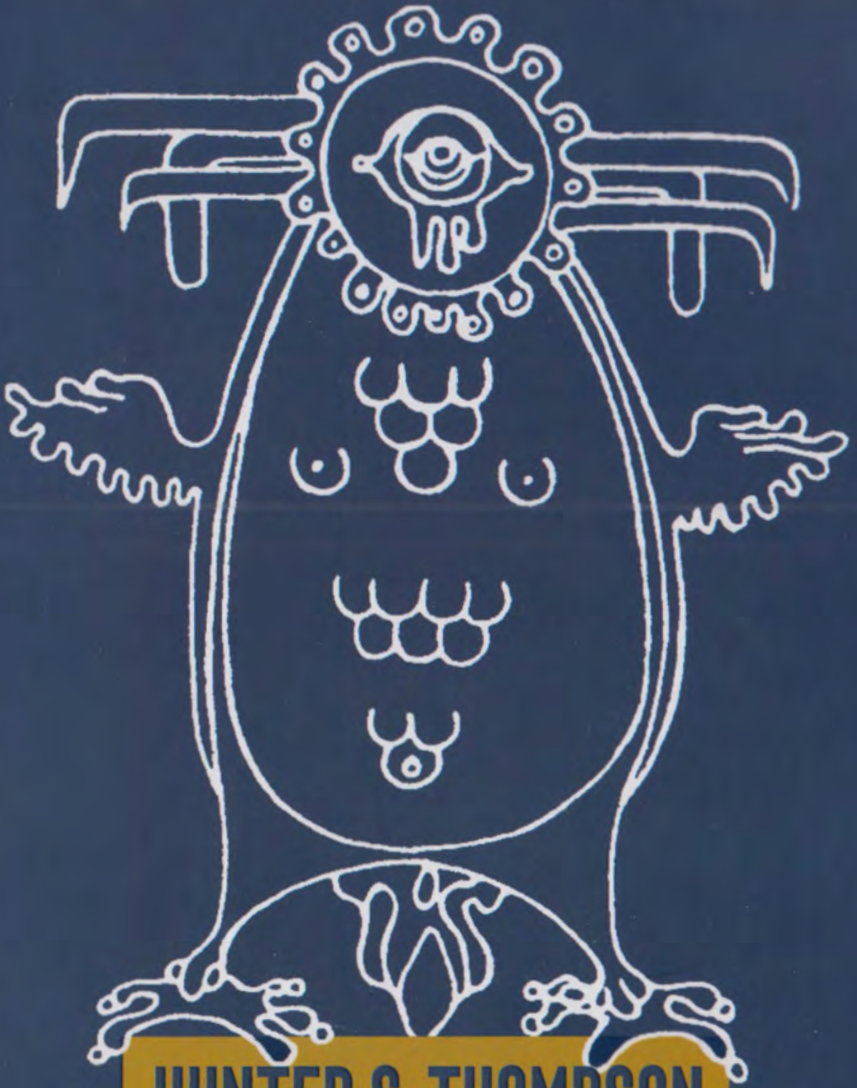
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HUNTER S. THOMPSON

SCREWJACK

ÇEVİREN: TAYLAN TAFTAF

"Uyuşturucuları, alkolü, şiddeti ve çılgınlığı kimseye tavsiye etmek istemem ama benim hep işime yaramışlardır."

Hunter Stockton Thompson, namıdğer Raoul Duke, 18 Temmuz 1937'de sigortacı bir babanın oğlu olarak Kentucky'de dünyaya geldi. 1952 yılında vefat eden eşinin ölümünden sonra kütüphaneci olarak çalışan annesi Virginia Ray Thompson'a sorarsanız, Hunter "doğdu-ğu andan itibaren zor bir çocuktur." Thompson parlak bir öğrenci, becerikli ve hevesli bir sporcu olmasına rağmen yerel yetkililerin başına sürekli dert açan bir tipti. Mezuniyetinden sadece birkaç hafta önce çocuk suçlu olarak tutuklanıp çocuk cezaevinde altmış gün hapis cezası aldı ama cezası iyi halden otuz güne düşürüldü. Cezaevinden çıkar çıkmaz Hava Kuvvetleri'ne katıldı.

Florida'daki Eglin Hava Üssü'ndeyken üs gazetesinin spor editörü olarak işine dört elle sarıldı. İki yıl sonra terhis edildi ve serbest gazeteci olarak çalışmaya başladı. Ancak esas tutkusu idollerini kadar iyi bir roman yazarı olmaktı: F. Scott Fitzgerald, Ernest Hemingway, Jack London, Henry Miller. Her çeşit otoriteye doğuştan şüpheyle bakan genç Hunter'da silinmez izler bırakanlar bu türden insanlardı. Thompson hayatında ve yazdıklarında sonuna kadar toplum dışında kalanların ve ezber bozanların yanında yer alacaktı.

Asi ruhunu New York'taki bir gazetesinin ofisine sığdıramayan Thompson, şeker makinesini tekmelediği için 1959 yılında *Middletown Daily Record*'dan atıldı. 1959 ile 1964 yılları arasında zamanının çoğunu Güney Amerika'da geçirdi. Kısa bir süre, Porto Riko'da çıkan *Sportivo* isimli bir bowling dergisine yazdı, *Prince Jellyfish* isiminde, yayımlanmayan bir romanı bitirdi, sonunda 1977'de yayımlanacak olan *Rom Günlükleri* romanını yazmaya başladı ve *New York Herald Tribune* ile *National Observer* için Karayipler ile Latin Amerika'daki hayatın pek de steril olmayan yönleriyle ilgili haberler yaptı. Bu cesur yazılar *The Nation*'dan Cary McWilliams'ın dikkatini çekince, California Üniversitesi Berkeley kampüsündeki İfade Özgürlüğü Hareketi'nin haberini yapmakla görevlendirildi. Thompson'dan 1965 yılında California'daki motosiklet çeteleriyle ilgili bir yazı yazmasını isteyen de McWilliams'tı. Bu yazı sayesinde kitap sözleşmesine imza attı; 1966'da yayımlanan *Cebennem Melekleri: Kanunsuz Motosiklet Çetelerinin Tuhaf ve Korkunç Efsanesi* çoksatınlar listesine girdi.

Thompson, San Francisco'ya yerleşip şehirde yeşermekte olan "hippi" karşı kültürünün içine daldı: Orada Allen Ginsberg ve diğerleriyle tanıştı, Jefferson Airplane gibi gruplarla takıldı ve Ken Kesey'nin ilk LSD denemelerine katıldı. Thompson'ın bir sonraki kitabı, ilk olarak 1971 yılında *Rolling Stone* dergisinde iki bölüm hâlinde yayımlanarak yeni bir tür yaratan başyapıtı *Las Vegas'ta Korku ve Nefret*, bu hippie rüyasının yokluğa karışmasını keşfe çıkarak bol bol şiddet, uyuşturucu ve alaycılık yoluyla 1960'lardaki masumiyet ve iyimserliğin yok oluşunu anlattı. 1971 yılı sonraları "taşma noktası" olarak görülecekti. Thompson kitabın "altmışlardaki uyuşturucu kültürü için mide bulandırıcı bir mezar taşı yazısı" olduğunu, kendisi için "o döneme gönülsüz bir veda" anlamına geldiğini söylemişti.

Vegas'ta geçen bir hafta sonunun narkotik yüklü öznel bir anlatımı olan *Korku ve Nefret* kurgu, gerçek ve fantaziye harmanlayarak, sonraları çok taklit edilen "Gonzo" tarzı gerilla gazeteciliğin tanımını yaptı. *The Curse of Lono* (1983), *Korku ve Nefret* tarzında bir Hawaii macerasıydı. Ardından da Thompson'ın kendi yazılarını topladığı *Gonzo Paper: The Great Shark Hunt* (1979), *Generation of Swine* (1988), *Songs of the Doomed* (1990) geldi.

Siyasi sorunlara ilgisini tetikleyen olay ise 1968 Şubat'ında, o sırada Cumhuriyetçilerin adayı olan Nixon ile tanışması ve "futbol dışında hiçbir şey" konuşmaması koşuluyla Nixon'ın seçim otobüsüne davet edilmesi oldu. Aynı yıl Chicago'daki Demokrat Parti Kurultayı'na katıldı – Vietnam karşıtı, sivil haklar savunucusu protestocular polisle çatışınca, olay bir isyana dönüştü. Thompson basından olmasına rağmen bir polis hattını geçmeye çalışırken coplu memurlar tarafından iteklendiği için bir pencereyi kırarak yere düştü. Bu olayın kendisini "bir gazeteciden soğukkanlı bir devrimciye" dönüştürdüğünü belirtti. *Rolling Stone*'un siyaset muhabiri olarak 1972'deki Nixon-George McGovern yarışını demokratların içinden izledi: Sonunda ortaya çıkan şey McGovern'in "Kampanya hakkında yazılan en iyi kitap", *New York Times*'in "şimdiye kadar yazılmış en iyi kampanya kitabı" olarak değerlendirdiği *Fear and Loathing: On the Campaign Trail '72* oldu. Yirmi yıl sonra, Clinton'ın Beyaz Saray'a doğru çıktığı yarışı da evinden hiç çıkmadan ilgiyle izledi (bu seçimle ilgili yazısı *Better Than Sex* kitabında yer alır – Nixon'ın ölümü ardından duygularına kapılarak yazdığı "He Was a Crook" ["Düzenbazın Tekiydi"] yazısıyla birlikte).

Thompson da 1970 yılında siyasi güce oynayarak Colorado-Pitkin şerifliğine aday oldu. Freak Power'ın adayı olarak uyuşturucuların yasallaşmasını ve Pitkin'in merkezi Aspen'in adının "Şişko Şehir" olarak değiştirilmesini savundu. Thompson seçimi kaybetse de, hâlâ kanlı bıçaklı olduğu kasabalıların korktuğu gibi, Aspen yakınındaki çiftliği Owl Farm Ranch'te yaşamaya devam etti. Söylendiğine göre, Thompson bodrumunda bir varil barut bulunduruyordu.

Thompson, 2005 Şubat'ında Colorado'daki evinde intihar etti.

Screwjack

Hunter S. Thompson

Özgün Adı

Screwjack

İthaki Yayınları - 2253

İthaki Modern - 71

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*

Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Yankı Enki*

Yayıma Hazırlayan: *Emirhan Burak Aydın*

Düzeltili: *Merve Çay*

Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*

Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Ekim 2022, İstanbul

ISBN: 978-625-8327-79-3

Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Taylan Taftaf, 2022

The Estate of Hunter S. Thompson © 1991

Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2022

Bu eserin tüm hakları Wylie Agency aracılığıyla The Gonzo Trust'tan satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu, No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

HUNTER S. THOMPSON

SCREWJACK

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN: TAYLAN TAFTAF

GİRİŞ

Hunter S. Thompson'ın okurları on yıldır bu kitabı bekliyor. Hayal kırıklığına da uğramayacaklar. Thompson'ın kötü şöhretli *Screwjack* kitabı, üç yüz adet koleksiyoner baskısı ve yirmi altı adet deri ciltli sunum nüshasından oluşan 1991'deki özel basımından bu yana söylentileri haklı çıkaracak ölçüde müstehcen, rahatsız edici ve vahşi bir şirselikte. Bu kitaptaki üç metinden yalnızca ilkinin (Dr. Thompson'ın seçme yazılarından oluşan 1990 tarihli *Songs of the Doomed* kitabında yayımlanan "Mescalito") daha önce okurlara sunulmuş olması, *Screwjack*'in bu genel baskısını kayda değer bir yayıncılık olayına dönüştürüyor.

Thompson, Şubat 1969'da L.A.'de tek başına kaldığı bir otel odasında ilk meskalin deneyiminin ve meskalinin onda uyandırdığı şeylerin yanı sıra çoğu insanın "Hayır, bir daha asla!" diye haykırmasına neden olacak paranoyanın kaydını tuttuğu "Mescalito"da, "Eli kulağında felaketlerin cangılında yaşıyoruz," diye uyarıyor bizleri. Ancak meskalin Thompson'a, olumsuz yanlarıyla birlikte, göz ardı edeme-

yeceği ölçüde güçlü bir yaratıcılık patlamasını da getirmiş. Sonuç ise ancak Hunter S. Thompson'ın görebileceği bir şekilde 1969'un Amerika'sı üzerine şiirsel, zekice ve delicesine eğlenceli bir bilinç akışı olmuş.

Screwjack, ikinci metin “Bir Şairin Ölümü” ile daha da tuhaflaşıyor. Kaderini hak eden, mahvolmuş bir arkadaşın karanlık tarafıyla bir karavan parkında yaşanan yüzleşmeyi Thompson şöyle tanımlıyor: “Siktir, gece trenine hoş geldin, diye geçirdim aklımdan.”

Seçkinin yüreğindeyse, kitaba adını veren, hiç de doğal olmayan bir şekilde dokunaklı bir aşk öyküsü yer alıyor. Olanca *kuir*'liğiyle, “Screwjack” adındaki bu romantik öyküyü böylesine dokunaklı kılan şey, modern insanın yükünü tasvir edişindeki acı verici melankoli: “Mahvolduk. Anacak, Emlakçılık Okulu'na gitti... ardından belki Hukuk Fakültesi'ne gidecek. Onu bir daha hiç göremeyeceğiz.”

Anlaşıldığı üzere Raoul Duke tarafından yazılan “Screwjack”, Thompson'ın ikinci kişiliğine dair bir editör notuyla açılıyor: “Mektubun ilk birkaç satırı, gün geçtikçe ona daha çok musallat olan ve hayatına hükmeden deliliğe, korkuya ve şehvete dair hiçbir uyarı içermemektedir.” Thompson şöyle devam ediyor: “Suçluyum, Tanrım. Ama aynı zamanda bir âşığım ben. Ve bildiğin gibi, yarattığın en iyi insanlardan biriyim; birçok tuhaf gölgenin içine yürümüş, zaman zaman delice davranmış hatta sayısız başrahibi yalamış olsam da seni asla utandırmadım...”

Hunter S. Thompson, Amerikan Edebiyatı'nı da asla utandırmadı. Aksine *Screwjack* ile, efsanevi Gonzo gazetecisi, süren tüm şamatanın ortasında ne kadar iyi bir düzyazı

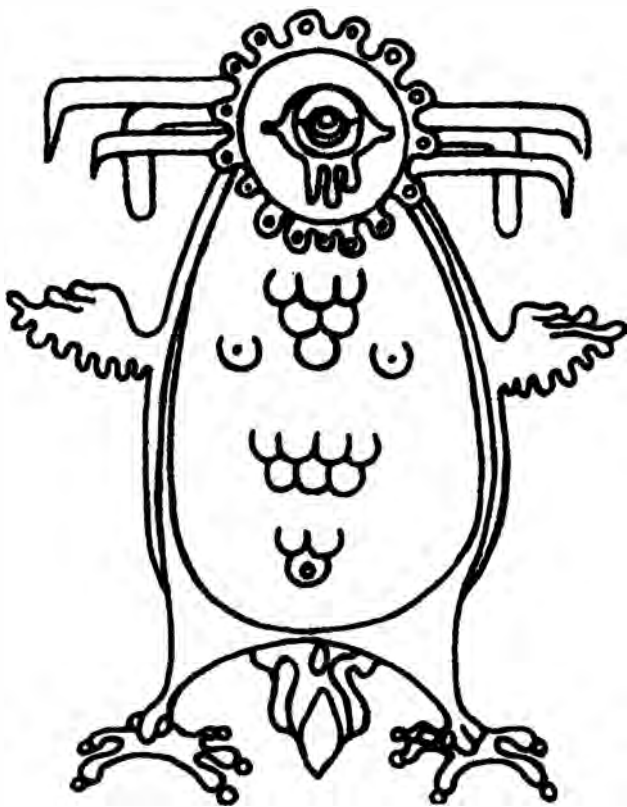
ustası olduğunu kanıtlıyor. Thompson'ın söylediği gibi, bu kitaptaki üç öykü, “akışıyla *Bolero* gibi, daha hızlı, daha geniş bir doruk noktasına ulaşacak şekilde *yükseliyor*, okuru amansızca peşi sıra sürükleyerek tepeye *çıkartıyor* ve ardından uçurumdan aşağıya *itiyor*... Arzulanan Etki de bu.”

İÇİNDEKİLER

Mescalito	17
Bir Şairin Ölümü	35
Screwjack.....	41

MONA'YA

bu taşkınlığı mümkün kıldığı için

MESCALITO

16 Şubat 1969

Bir kez daha L.A., bir kez daha Continental Oteli... Midemi tıka basa doldurduğum haplar, kulüp sandviçler, Old Crow viski ve beşinci kadehte olduğum Louis Martini Barbera şarabıyla on birinci kattaki balkondan, eskiden öğleden sonraları Lionel'le oturup paydos etmiş fahişelerle çene çaldığımız Sunset Strip'teki Whisky-a-Go-Go'ya doğru siren çalarak giden polis ambulansına bakıyordum... balkonda dikilmiş, yolun yaklaşık bir buçuk kilometre ilerisinde Hollywood'a doğru otostop çeken iki çifti, yani İspanyol paça pantolonlu dört çiçek çocuğu izlerken, onlara baktığımı fark edip bana el salladılar. Ben de el salladım ve kısa bir ânın ardından, birbirlerine beni gösterdikten sonra bana barış işareti yaptılar. Ben de aynısını yaparak karşılık verdim. Aralarından biri, "Orada, yukarıda ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Sokaktaki sizin gibi ucubeler hakkında yazıyorum," diye yanıtladım onu. Doğru düzgün iletişim kuramadan birbirimize bağırıp dururken,

kendimi kaldığı odadan Grant Park'a bakan Hubert Humphrey gibi hissettim. Yirmi beşinci kattaki Hilton süitinin balkonu olsaydı, belki de Humphrey daha farklı davranırdı. Pencereden bakmak, balkondan bakmaya benzemez. Balkon insanı dışarıda, karanlıkta bırakır ve bu çok daha nötr bir durumdur; trampenin ucuna yürümeye benzer biraz. Her neyse, sokaktaki bu ucubelerle aramdaki mesafe aklıma fena takıldı; onlar için yalnızca Sunset Strip'teki bir balkondan aşağıya sarkmış bir başka kalantordum... Bu durum bana, bugün televizyonda izlediğim James Farmer'ı* anımsattı. Farmer, spikerler George Herman ve Daniel Schorr'un lütfedip kendisini davet ettikleri *Face the Nation* programında ardı ardına gaflar yaparak sarkmış gerdanı ve gergin üçkâğıtçı tarzıyla, Siyah Halk ile bağlantılarını nasıl koruduğunu anlatıyordu... ardından, Beverly Hills'te insanların seks için avlandığı bir gece kulübü olan Luau'dan programa katılan McGarr ise Farmer'ın bir radikal olduğu zamanları hatırladığından ve ön saflardan bu kadar uzaklaştığını görmenin onu nasıl korkuttuğundan bahsetti... dediğine göre, bunun onu korkutmasının nedeni aynı şeyin kendi başına gelip gelmeyeceğini düşünmesiydi... bu da beni balkondaki sahneme geri getiriyor işte: Bir salı gecesi, Hubert Humphrey halen seçenekleri varken, odasından Grant Park'a bakıyor (bir süre sonra dört çiçek çocuk bir taksi çevirdiler –evet, taksi– ve ben de Kral'ın Kileri adındaki tekele gittim; tezgâhtar Diners Club kartıma bakıp, “*Cehennem Melekleri*”ni yazan adam değil misin sen?” diye sorduğunda, günahlarımdan arındığımı hissettim . . . Selah).

James Farmer siyah bir insan hakları aktivistiydi. Başkan Richard Nixon döneminde sağlık, eğitim ve sosyal yardım bakanlığı müşteşarlığı yaptı. -ybn

18 Şubat

Yine L.A. notları... saat bir buçuk ve hapların tetiklediği, beynimi ele geçiren korkuyla, bu yarısı tamamlanmış makaleye bakıyorum... bir hafta (hayır, üç gün) sonra, çöldeki Edwards Hava Kuvvetleri Üssü'nde deneme pilotluğu... ama yazmayı ve eski arkadaşlarla içip sıçmayı bir arada götürmeye çalışmak artık işe yaramıyor; gecenin ikisine-üçüne kadar asla gerçekten işe koyulmadığım, bu delirtici, zaman öldürücü geç kalınmış çalışma sendromuyla hiçbir yere varılamaz... bilhassa, haplar ve otları yarı sarhoşken, teslim tarihleri geçmişken, New York'taki insanlar uzaktan bağırıp çağırırken... beyindeki baskı, asılı kalmış bir yıldırım topu gibi büyüyüp güçleniyor. Sıfır veya en azından yetersiz uyku yüzünden yorgunluk, sersemlik. Haplarla yaşamı sürdürmek, yapılmayan telefon konuşmaları, görülmeyen insanlar, yazılmayan sayfalar, kazanılmayan paralar ve bir tür kırılmayla yeniden harekete geçmek için artan baskı. Raylarını yağla, bir şeyleri tamamlar; bu korkunç alışkanlığından, hiçbir şeyin sonuna ulaşamadığın durumdan kurtul.

Koridorda yangın alarmı ötmeye başlıyor... dehşet verici bir şekilde cınlayan bir alarm... ama koridor boş. Otel mi yanıyor? Resepsiyonda hiç kimse telefona bakmıyor; operatör yanıt vermiyor... alarm çığlıklar atmaya devam ediyor. Otellerde çıkan yangınları gazetelerde görürsünüz: KATLİAM GİBİ YANGINDA 75 KİŞİ HAYATINI KAYBETTİ. İNSANLAR BALKONLARDAN ATLADI (on birinci kattayım)... ama görünüşe göre yangın çıkmamış. Nihayet yanıt veren operatör "bir yanlış anlama" olduğunu söylüyor. Ama koridorda benden başka kimse yok; Nixon

mitingi için bulunduğum Washington'da da olmuştu bu. Yanlış alarmlar çalarken, adamın biri havalandırma boşluğunda "Sikişmek isteyen var mı?" diye bağıırıyordu. Temellerimiz sarsılıyor.

Dün bir uyuşturucu bağıımlısı, Aspen'daki rock festivaline götürme niyetiyle Goodyear zeplinini çalmaya çalışmış... yanında bir gitar, diş fırçası ve bomba olduğunu söylediği transistörlü radyoyla. *LA Times* şöyle yazıyor: "Beatles'tan George Harrison olduğunu iddia ederek bir saatten uzun süre yetkililerin kendisine yaklaşmasını engelledi." Adamı önce nezarete atsalar da neyle suçlayacaklarını bilemediklerinden sonunda tımarhaneye kapatmışlar.

20 Bu esnada tepe yamaçları çatlayıp parçalanarak üzerindeki evleri sokaklara, otoyollara deviriyor. Dün Sunset ve Topanga arasında Pasifik Kıyı Otoyolu'nun iki şeridini kattılar... Cover'ın Malibu'daki evine giderken McGarr'ın Britanya hatırası minik arabasından izledik bu sahneyi... başımızı kaldırıp baktığımızda tepe yamacında, boşlukta asılıymış gibi duran iki evi ve yamaçtan aşağıya kayan toprak kütlelerini gördük. Yalnızca an meselesiydi; bu iki evin otoyola devrilmesini engelleyecek hiçbir yöntem, hiçbir çözüm yoktu. Yeni evlere alan açmak için tepelerin altını oymaya devam ediyorlar, tepeler de parçalanıyor. Yangınlar yaz aylarında bitki örtüsünü yok ederken, kış aylarında yağmurlar çamur sellerine neden oluyor... devasa düzeyde erozyon, yangın, çamur ve nisan ayına gün vermiş Deprem. Kimsenin sikeindeymiş gibi görünmüyor.

Bugün odamdaki kilimin üzerinde marihuana tohumları buldum... ayakkabılarımı bağlamak için eğildiğimde gözlerimi aşağılara odakladım ve birdenbire kilim tohumlarla

canlandı. Bu bana, Missoula, Montana'da kasık bitleri saçtığım otel odasını hatırlattı... bitleri teker teker alıp geliştirmek odaya fırlatıyordum... Butte'ye gitmek üzere otelden çıkışımı yapmak üzereydim. Ayrıca bu otele geldiğim son seferde yanımda otla dolu bir ayakkabı ve John Wilcock'un paketi vardı... Toronto'da, Kanada sınırında üzerimde o kadar otla, bana nerede yaşadığımı sorduklarında buna bir türlü yanıt veremediğim feci bir sahne yaşanmıştı... sonunun geldiğini sanıyordum ama geçip gitmeme müsaade ettiler.

Ve şimdi, tamamen tesadüfen, ödünç aldığım bu daktilonun yan tarafına "Şişko Kent'in Malıdır" diye yazıldığını fark ediyorum (gerekli bir mesuliyetten kaçış değişim kendini koruma -Oscar- yağma). Bu daktilo çalıntı mı? Tanrı bilir... kilimde tohumlar ve çalışma masasında çalıntı bir daktiloyla, eli kulağında felaketlerin cangılında yaşıyor, sürekli mayın tarlasında yürüyoruz... acaba yarın uçağım düşecek mi? Ya bu uçağı kaçırırsam? Peki bir sonraki uçak düşer mi? Evim yanar mı? Dün Cover'ın arkadaşının Topanga'daki evi yandı. Orijinal bir Cezanne dışında hiçbir şey kurtarılamadı. Bütün bunlar hangi noktada nihayete erecek?

18-19 Şubat

Tan vakti olmak üzere, kafam çok dumanlı... ve hiç Dexedrine kalmadı. En azından beş yıldır ilk defa minik enerji bombalarım tükendi. Şişede beş Ritalin tableti, büyük bir meskalin kapsülü ve "speed" dışında hiçbir şey yok. Karı-

şımın oranını veya meskalinle birlikte şişede ne türden bir speed olduğunu bilmiyorum. Bunun kafama, kalbime veya vücuduma ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok. Ama bu noktada Ritalin işe yaramadığından (yeterince güçlü değil), diğerini almanın riskine girmek durumundayım. Aspen'a gitmek üzere Denver'a kalkacak uçağa biletimiz var ve Oscar sabah onda beni havaalanına götürmek için gelecek... yani deliliğe ve acayip halüsinasyonlara kapılıp gidersem, en azından Oscar otelden çıkışımı yapabilir. Gerçi uçuş da bir başka mesele. İnsan neler olacağını nasıl bilebilir? (Her neyse, piç kurusunu az önce yuttum... çok geçmeden etkisini gösterecektir; ne beklemem gerektiğine dair hiç fikrim yok ve ölümüne yorgun olduğum, bitkin düştüğüm bu durumda neredeyse her şey olabilir. Hiç direncim kalmadığından, her türlü reaksiyon benim için aşırıya kaçacak. Daha önce hiç meskalin almadım).

Bu esnada Sunset Strip'te hayvanat bahçesi koşturmacası bir an olsun kesilmiyor. Bir süre, dört L.A. şerifinin iki yeniyetmeyi dövmelelerini ve sonra da çocukları kelepçeleyip götürmelerini izledim. Balkonuma dehşet verici ulumalar, çığlıklar geliyordu. "Üzgünüm, efendim... Ah, Tanrım, lütfen, üzgünüm." Ve dayak devam ediyordu. Bir polis tel örgüye tutunmuş çocuklardan birini ayaklarından yakalarken, diğeri tekmeleyerek çocuğu yere düşürdü ve sırtına çöküp kafasına birkaç kere vurdu. Polislerin üzerine şarap şişesi fırlatmak istesem de kendimi tuttum. Sonrasında daha çok gürültü... bu defa bir uyuşturucu bağımlısı etrafta dolanıp avazı çıktığı kadar bağırarak bir tür ortaçağ ilahisi söylüyordu. Çevresindeki hiçbir şeyin farkında olmaksızın, cadede hoplayıp zıplayarak ilerliyordu.

Alfie deki şu silahlı çatışma sahnesini hatırla... plastik bir eve girip kusan, haberlere küfreden, eline bir tabanca alıp tavana ateş eden, haberler ve hayatta yukarılara tırmanmanın baskılarıyla delirmiş bir adamla başlıyordu film... ardından, belki amatörler gecesinde Classic Cat'e, sonra komşusunun karısına... ve oradan *Alfie*'deki silahlı çatışmaya... evet, her şey pelteleşmeye başlıyor.

Tanrım, saat 6.45 ve hap cidden etkisini göstermeye başladı. Daktilonun metal yüzeyinin rengi donuk bir yeşilden aşırı parlak bir maviye döndü, tuşlar ışıltıyor, parıltılar saçıyor... sandalyemde havaya yükseldim sanki; oturmuyor, daktilonun önünde süzülüyorum. Her şeyin üzerini enfes bir parlaklık örtmüş, her şey özel bir ışıkla cilalanmış gibi... bu olayın fiziksel yanı asitle geçen ilk yarım saati andırıyor, her yönden uğultu geliyor, bir şey tarafından sımsıkı yakalanmış gibi hissederken, içsel olarak titreşirken dışarıya yönelik bir işaret veya hareket yok. Halen daktiloda yazmaya devam edebildiğime inanamıyorum. Hem ben hem de daktilo ağırlığımızı yitirmiş gibiyiz; daktilo parlak bir oyuncak gibi önümde süzülüyor. Ne acayip, halen heceleyebiliyorum... ama yazdığım son kelimeyi düşünmem gerekti... “Acayip” Tanrım, bunun daha ne kadar kötüye gideceğini merak ediyorum. Saat yedi oldu, yaklaşık bir saat içinde otelden çıkışımı yapmam gerekiyor. Şu anda yaşadıklarım asidinkine benzeyen bir kafanın başlangıcıysa, herhangi bir yere uçma fikrinden külliyen vazgeçsem iyi olur. Şu anda bir uçağın içinde havalanmak katlanılmaz bir deneyime dönüşebilir, kafamın infilak etmesine neden olabilir. Zeminden havalanmanın yaratacağı fiziksel hisler ben bu hâldeyken dayanılmaz olacaktır; mesela şu anda kendimi balkondan

aşağıya bırakıp kaldırırma doğru tüy gibi süzulebileceğimi hissediyorum. Evet, işler kötüye gidiyor; baldırımda bir kas spazma kapıldı, bedenimden özerkliğini ilan etmiş gibi kendi kendine titriyor... bunu izleyebiliyorum, hissedebiliyorum ama bağlantı kuramıyorum. Kafamla bedenim arasında bağlantı olduğunu söyleyemem... ama halen yazabiliyorum, hem de çok hızlı, normalde olduğundan çok daha hızlı yazabiliyorum. Evet, bu lanet uyuşturucu kesinlikle etkisini göstermeye başladı, aside çok benziyor, aşırı ölçüde memnuniyet verici fiziksel bir paralize (vay, bunu yazmayı becerdim) olma hissi sürerken, beyin daha önce hiç başa çıkmak zorunda kalmadığı bir şeyle başa çıkmaya çalışıyor. Şu anda tüm angarya beyinde, pusuya düşürülüp bir an için paniğe kapılan eski bir asker gibi bu yeni uyarana göre kendini ayarlıyor, kendini biraz toparlasa da kontrol kesinlikle onda değil, dayanmaya çalışıyor, bunun kesileceği bir ânı beklese de işlerin daha kötüye gideceğini biliyor... evet, eli kulağında. Şu anda bu sandalyeden kalkmamın, yürümemin imkânı yok, tek yapabileceğim yazmak... kanım bedenimin her noktasında inanılmaz bir hızla, taşarcasına akıyor sanki. Hiçbir şekilde kanın pompalandığını hissetmiyorum, yalnızca akışın güçlendiğine dair yalın bir his... Hız. İçsel hız... ve gürültünün olmadığı bir uğultu, yüksek hızlı titreşimler, daha fazla parlaklık. Bu daktiloda yazı topuyla birlikte ilerleyen küçük kırmızı gösterge arteryal kandan damıtılmış gibi görünüyor. Canlı bir şeymiş gibi zonklayıp zıplıyor.

Kusacağımı hissediyorum ama baskı çok fazla. Ayaklarımle ellerim buz gibi, başım mengeneyle sıkıştırılmış sanki... Budweiser şişesini kaldırıp bir yudum almak inanılmaz

bir çaba gerektiriyor, içime nefes çeker gibi içiyorum bira-yı, soğukluğuyla karnıma kadar inişini milim milim hissedebiliyorum... çok susuzum ama yalnızca yarım şişe bira kaldı ve bira siparişi vermek için saat çok erken. Tanrım, sorun şu ki eşyalarımı toplamak, otele ödeme yapmak gibi her türlü karmaşık sikkolukla ilgilenmek zorunda kalacağım; hatta bu sikkoluklarla her an ilgilenmek durumunda kalabilirim. Bu şey beni daha da sert ısırmaya kalkarsa balataları yakıp bira talebinde bulunabilirim... telefonda uzak dur, kırmızı oku takip et... bu daktilo beni rayda tutuyor, o olmasaydı tümünden yolumu yitirip acayipleşebilirdim. Belki de beni balkondan uzak tutması için Oscar'ı arayıp biraz birayla buraya gelmesini istemeliyim. Hassiktir, bu çok tuhaf, bacaklarım yarı donmuş durumdayken karnımda yavaş bir panik hissi yükseliyor, bunun daha ne kadar tuhaflaşacağını merak ediyorum... radyoyu aç, bir şeye odaklan ama kelimeleri, şeytani saçmalıkları dinleme sakın... Tanrım, güneş doğuyor, oda dayanılmayacak kadar aydınlandı... bir süre sonra güneş bir bulutun ardında kalıyor, odada birdenbire kaybolan ışıktaki bu bulutu görebiliyorum, bulut geçip giderken oda yeniden aydınlanmaya başlıyor... artık daktiloda yazmak daha zor ama bunun yapılması gerekiyor, tutunduğum dal bu, beyni bağlantıda tut, onu aşağılarda tut. Şu anda ayağımın birazcık kayması bile şiddetli bir heyelana neden olur gibi, tutunduğum dalı bırakacakmış gibi hissediyorum, düşeceğim veya ters döneceğim, Tanrım, sümküremiyorum, burnumu bulamıyorum, burnumu ve elimi görebiliyorum ama onları bir araya getiremiyorum, burnum buzlarla tıkalı, artık açık olan radyoyla birlikte titreşiyor bu buz parçaları, bir tür flüt müziği,

buz gibi, fantastik titreşim, o kadar hızlı ki kırıdayamıyorum... yazı topu geriye döndü, sayfanın üzerinde süzülen bir uzay kapsülü gibi, radyoda çakma bir soul müziği çalıyor, Melvin Laird* "The Weight"i söylüyor. "O yes we get wearahe, weeri, wearih?" Berbat bir aksan. Esrar müziği. Anthony Hatch Kudüs'te, yüce Tanrım, rezil haberler açık, kurtul şundan, Nixon'dan bahsedilmiyor, eziyet gören bir kafa için çok fazla bu kadarı... Tanrım, bu radyonun kadarında yeni bir kanal bulmak ne zormuş, bir sürü rakamın olduğu parlak mavi bir çizgi üzerinde bir aşağı bir yukarı koşturuyorum, hızla FM'e geçiyorum, boş ver siktiğimin haberlerini, yabancı dilde bir şey bul... televizyonda zaten haberler var, ama sesini açmayacağım hatta kafamı kaldırıp bakmayacağım bile... Nixon'ın suratı... LANET OLSUN, az önce Oscar'ı aradım, numarayı çevirmek için inanılmaz çaba sarf ettim ve siktiğimin hattı meşguldü... sıkı tutun, kaymak yok, bu tuhaf titreşimi umursama... kahkaha at, evet, mizah anlayışını bulup çıkar bir yerlerden, bir vinç kancasıyla çıkar onu derinlerden... Tanrım, bu kapıyı kilitlemeliyim, kat görevlisi kadın içeri dalmadan RAHATSIZ ETMEYİN tabelasını kapıya asmalıyım. Buna dayanamıyorum, az önce dışarıda birinin sesini duydum, koridorda ilerleyip kapı tokmaklarını deniyor... ho ho ho, evet, şu ünlü kahkahayla... az önce Oscar'a ulaştım, birkaç bira alıp geliyor... şu anda mesele bu, otel yönetimiyle hiç uğraşamam, güneş daha yeni doğarken bana bira getirmeleri için bağırıp çağırمام... o yön felaket bölgesi, otel yönetimine bulaşma, şimdi bu sarsak hâldeyken değil... Oscar biralarla

gelene kadar şişenin dibinde kalan son yudumları tutumlu iç, Oscar geldiğinde de onu kendine siper edip buraya et-ten kemikten bir tampon bölge, arkasına saklanabileceğin bir bariyer kur... gene siktiğimin haberleri, bu defa FM'de. Singer Dikiş Makineleri saatin sekize çeyrek kaldığını söylüyor, Washington'ın Doğum Günü satışları sürüyor, ne yalan söyleyelim, makinelerimiz sizi bir çantaya o kadar hızlı diker ki kör kaldığınızı zannedersiniz... radyoda hiç huzurlu insan sesi yok mu... evet, bir an bulmuştum ama şimdi yeniden reklamlar, yalanlar... şimdi de keman sesi, tutun buna, bununla kal, bu keman sesine odaklan, bununla devam et... bira kesinlikle yetmeyecek, susuzluk beni otel yönetimiyle uğraşmakla lanetleyecek... hayır, balkonda biraz buzum kalmıştı, ama orada dikkatli ol, sakın aşağıya bakma... balkona geri geri çık, kâğıttan buz kovasını el yordamıyla bul, kovayı başparmağınla işaretparmağının arasında dikkatlice tut, sonra da yavaşça bu sandalyeye geri dön... bunu şimdi dene... yaptım yapmasına ama bacaklarım jele dönmüş durumda, bir top gibi bir yerlere yuvarlanarak ulaşmaya çalışmak dışında hareket etmemin imkanı yok... zıplama, şu telefonda uzak dur, yazmaya devam et, sıkı tutun... Tanrım, şimdi de ellerim titriyor, bu ellerin nasıl yazmaya devam ettiğini anlayamıyorum. Tuşlar devasa plastik tümsekler sanki, peltemsi, daktilonun kırmızı oku şarkılara eşlik edilen kısa filmlerde müzikle birlikte bir kelimedenden diğerine zıplayan ok gibi ilerliyor... Tanrı'ya şükür, Charles Starkweather'ın* "Obua ve Gitar için Fa Majör Sonatı"nı buldum... reklam yok, dinleyici-

* On dokuz yaşındayken, 1957 ile 1958 yılları arasında, on dokuz kişiyi öldüren katil. -ybn

lerin sponsor olduğu bir radyo kanalı, haberler bile yok... kurtuluşun birçok çehresi var, bana hatırlatın da kendime geldiğimde bu radyo kanalına bir çek yollayayım... KPFFK? Oyle sanırım. Bira krizi büyüyor, bu son kahverengi şişenin dibindeki salyalara kaldım... lanet olsun, beynimin yarısı şimdiden nasıl bira bulabileceğimle meşgul ama bu işe yaramaz... imkânsız. Burada bira yok. Bunun hiçbir yolu yok. Başka bir şey düşün, Tanrı'ya şükür bu müzik var; banyoya ulaşabilsem bir havlu alıp şu lanet televizyonun üzerine örterdim, televizyonda haberler açık, kokusunu alabiliyorum. Gözlerim greyfurlardan daha büyük sanki. Güneş gözlüğü nerede, şurada, görebiliyorum, sürünerek ulaşabilirim oraya, bulut gene güneşin önünden çekildi, bu defa gerçekten çekildi, oda inanılmaz aydınlık, duvarlarda beyaz alevler, daktilonun tuşları parılıyor... ve balkonun altında, Sunset Strip boyunca trafik düzenli bir şekilde akmaya devam ediyor. Hollywood, California, posta kodu bilinmiyor... az önce Sovyetler Birliği ve Danimarka turundan geri döndük, şimdi dikkatli olmak lazım, haberlere bulaşma, bu işi saf tut, evet, şimdi flüt duyuyorum, müzik yeniden başlıyor. Peki ya sigara, bu da bir başka problem alanı... şu düzenbaz yaşlı kat görevlisi kadının kapı tokmağını yeniden zorladığını duyuyorum, lanet olsun onun sinsiliğine, ne istiyor benden? Hiç param yok ki... bu odaya girerse hayatının geri kalan günleri korkudan kaynaklanan komada geçer. Kat görevlisi kadınlarla uğraşacak havada değilim, onları dışarıda tutmalıyım, otelin koridorlarında kötürüm kurtlar gibi sinsi sinsi dolanıyorlar... gene gülümse, evet, bir adım at, daha sıkı tutun, ho ho ho... Bu şey tepe noktasına ne zaman çıkacak? Daha derinlere sızıyormuş

gibi görünüyor. Asitten daha kötü olamayacağını bilsem de şu anda öyleymiş gibi hissediyorum. İki saat içinde yakalamam gereken bir uçak var. Bu mümkün mü? Tanrım, şu anda uçamam... uçağa yürüyemem bile... kırılma noktasındayım, boğazım da, ağzım da sıcak çakıl taşlarıyla dolu sanki, salyam bile kalmadı... acaba Old Crow şişesine ulaşıp dibindeki viskiyi buzdan geriye kalan parçalarla karıştırabilir miyim? Şu ucubeye soğuk bir içki? Beyefendiye soğuk bir şeyler ver, tatlım, beynini su pompasına, kulaklarını da jeneratöre bağladığını görmüyor musun... geri çekil, baksana kıvılcımlara! Geri çekil, belki de kafası bir daha buralara dönemeyecek kadar uzaklara gitmiştir... vücuduna bir yılan sarın şunun... al şu içkiyi, evlat, kayıyorsun, KONSANTRASYONA ihtiyacımız var... evet, müzik, bir tür Alman çiçek şarkısı. Martin Bormann* WHITE RABBIT'i söylüyor... cangılda çıplak Uzak Doğululardan oluşan bir lejyonun tuzağına düşürülmüş... viski über alles, al şu içkiyi, kalk ayağa, kıpırdan biraz.

29

TAMAMDIR... ama dizlerim kilitlenmiş ve kafam da ayaklarımdan yaklaşık altı metre yukarıda... ancak iki buçuk metrelik tavan yüksekliği olan bu odada yolculuk etmek çok zor. Işık yeniden vurdu, al şu güneş gözlüğünü, dizlerini aç ve sürün oraya... çok uzak değil... evet, güneş gözlüğünü taktım ama ışık halen göz kamaştırıyor. Bu otelden çıkıp uçağı yakalamak acayip olacak... çok fazla umut görmüyorum ama böyle düşünmemek lazım... şu âna dek yapmam gereken diğer her şeyi yapmayı başardım. Bu radyo kanalında saat sekizi yirmi üç dakika geçiyor, televizyon setinin arkasından odaya sızan haberlerin yankılarını

* Nazi Partisi Sözcüsü ve Adolf Hitler'in özel sekreteri, -yln
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

duyabiliyorum... Nixon, Kondor Lejyonu'nun Berkeley'e girmesini emretti... gülümse... biraz gevşe, şu içkiyi yudumla. Radyoda şimdi gaydalar çalışıyor ama aslında bunlar keman... bu enstrümanlarla acayip şeyler yapıyorlar, koridorda bir traktör ilerliyormuş gibi sesler geliyor, kat görevlisi kadınlar sikik bir perdeli araçla kapımı kırıp içeri dalacaklar, koridorda bir vinç var, örümcek ağlarını alır gibi kapıları menteşelerinden söküp alıyor... gıcırtilar, tangirtılar duyuluyor, otel zinciri tarafından satın alındığından beri bu otel çok bozdu, artık ışık soketlerinde, ampul duylarında greyfurt yok... bu duvarlara biraz lamba isi sürün, şu ışıltıyı yok edin. Duvarlarda daha çok saça ihtiyacımız var ve kilimin canlanması için de kasık bitlerine... bu kilimde marihuana tohumları var, her yerde bu tohumlardan var. Yürüdüğümde, patlamış mısırların üzerinde ilerliyormuşum gibi çatırdıyor kilim, tohumları bu kilime kim ekti ve madem ektiler, neden sulamıyorlar? Şimdi... evet... bir proje geliştirilmeli, ekinlerle ilgilenilmesi lazım, bu kilimi sağanak yağmurda kalmış gibi sulayın, tropik bir sağanakta kalmış gibi olmalı... ekinler için iyi olur bu, zemini nemli tutun ve iki günde bir yaprakları budayın. Odayı kime verdiğinizize dikkat edin... özel insanlar, doğa manyakları, toprakla çalışan çiftçiler... alın onları içeri ama Tanrı aşkına kat görevlisi kadınları dışarıda tutun. Bu kadınlar kilimde büyüyen şeylerden hiç hazzetmezler, çoğu üçüncü nesil Finliler gibi görünür, ihtiyar kasları domuz yağına dönmüştür ve eşek arısı kovanları gibi sallanır...

Eşek arısı kovanları mı? Kayıyorsun gene, dikkatli ol. Az önce biralarla Oscar geldi. Asidin ilk dalgasının ardından olduğu gibi, biraz kendime gelmiş bir hâldeyim. Ulaşacağı

derinlik en fazla bu kadar olacaksa sanırım uçağa binebiliriz ama halen bundan çekiniyorum. Çelikten bir tüpün içine girip kemerlerle bağlanmış bir hâlde gökyüzünde yüksek hızda ilerlemek... evet, bir tepe noktası hissediyorum, tam şimdi, inişin başladığına dair bir ipucu olabilir ama halen titreşimler sürüyor ve daktiloyla birlikte etrafta süzülüyorum. Bulut bir kez daha güneşi kapattı, belki de bulut değil, hava kirliliğidir... ama duvarlardaki göz kamaştırıcı yansımalar gitti, aşağıdaki binalar parıldamıyor, çatılarda ışıltılar yok, su yok, yalnızca gri hava. Yolda ilerleyen bir beton karıştırıcı görüyorum, kırmızı ve gri, çok uzaktaki diğer caddede. Matchbox oyuncağı gibi görünüyor; bunlardan havaalanlarında satıyorlar. Juan'a bir tane alabilirim. Sanırım şu uçağı yakalayacağız. Bir gün işler yolunda olduğunda, olması gerektiği gibi olduğunda, Holiday Inn'in titreşimli yataklarına birer çeyreklik atıp özel bir delilik hapı alarak bunu birlikte bir daha yapabiliriz... ama bir dakika, durun, *bunu* şimdi de yapabiliriz. Şu anda neredeyse her şeyi yapabiliriz... neden olmasın?

Bugünkü Continental Havayolları teyp konseri için dünkü programın yazar notlarıyla birlikte Xerox kopyası. Yolcular için her koltuğa monte edilmiş özel kulaklıklar ve altı kanallı seçim kadrantları, ses kontrol tuşlarıyla birlikte. "Program" dediğin, kaktüs deliliğiyle dolu bir kafayla, üzerinden yirmi dört saat geçmiş oyunlar. Bir AFL takımıyla NFL futbol maçı izlemek gibi.

11.32. Bir kez daha süzülüyorum. Ağırılığım yok. Acayip. L.A. aşağıda bir yerlerde. Kulaklıklar ve düğmeler. İsa, Léon Blum*, Kanada Lejyonu ve Haile Selassie** konuşması arasında geçiş yapıyorum.

Havaalanında ucuz kiralık arabalar... Batrollers'a el koyup Big Sur'a at kapağı... ticaret tahdidi suçlamasıyla Michael Murphy'nin tutuklanmasını sağla, Batı Yakası'nda son gerçek *hillbilly*-müzik komplosunu öldürme suçlamasıyla. Belden aşağısı felçli olan o herifi kırbaçladığım için kim beni suçlayabilir ki? Bunu herkes yapardı. Selah.

32

Kim bu domuzlar... tasdik edilmiş bir bağımlı olarak yalnız bırakılmayı talep ediyorum... okaliptüs yağını iç... onca kadran ve düğmeyle, halen jet motorlarının titreşimine kilitlenmiş, kafası yüksek erkek bir ucubeyim... bir çanta dolusu asit ve havayolu şirketi için kredi kartı al... eğimi değerlendir, dön ve rotadan çık... bu uçakta hiç hareket hissi yok... yalnızca uğultu... telefonlar... asitle kırılmış bir kafayla karıncalanmalar ve acayip, yoğun titreşimler. Şu ölü hayvanı koltuktan alın... aşağıya koyun... içki nerede? Bu domuzlar bizi gezintiye çıkaracak... bunu da karttan çekin. Kulaklıktan tuhaf geribildirim yankıları geliyor, arka planda Gabriel Heatter*** çığlıklar atıyor... telefon konuşmaları... fantastik insanlar konuşuyor. Bu, dünün programı... bugün

Fransa'nın ilk sosyalist ve Yahudi başbakanı. -ybn

Son Etiyopya İmparatoru. -ybn

Amerikalı radyo yorumcusu, İkinci Dünya Savaşı sırasında "There's good news tonight" (Bu akşam iyi haberler var) sözüyle özdeşleşmiştir. -ybn

için yeni şarkılar. Koridorda yürüyen bir dangalak ve kulaklıklarda Kitty Wells*. Bu kanal yankılarla büyülenmiş... telefon konuşmaları. Bu uçakta hiç kanat görmüyorum... yüce Tanrım, viski çantamın kilidi donmuş... havaya yükselen bir gövde, kendini yok etmeye meyilli, çok acayip. Kafam daha da yükseliyor sanki. (12.15) Pilotu uyar... bu uçak bu irtifada çok acayip hissettiriyor. Kaygı verici bir rotadan çıkma hissi... kayıyorum... kül tablasında ateş. Bu kanalda acayip şeyler var.

Denver Havaalanı'ndan notlar... inişteyim ama gevşeyemiyorum, tüm uçuşlar kar fırtınası yüzünden iptal olmuşken beni Aspen'a götürecek bir uçak arıyorum... Aspen'a gidemezsem, L.A.'ye geri dönerim... toparlanmak için son şans... son bir çaba... ve içten içe sonsuz boşluğu istiyor bir yanımda. Siz domuzlardan biri, bana bir uçak bulun... hadinden fazla terliyorum, saçlarım kafatasıma yapışmış, elmacikkemiklerimden ter damlaları süzülüyor... uyuşturucunun etkisi sıfırlandı, kopuş bitti, enerjim düşüyor, bağlantısız düşünceler... son çare olarak Goodyear zeplini bile olur ama araba sürmem imkânsız. Normal insanların arasına karışmış (okunamıyor) köpekbalıklarına dikkat... beş dakika içinde kalkacak şu tarifesiz sefere bir bilet al... midem alev alev yanıyor, bir Bromo-Seltzer tableti için haykırarak havaalanında koşturuyorum... Denver Havaalanı'na yeniden iniş. Şimdi bir Aero Commander'ın yardımcı pilot koltuğundayım... acayıplık kendi kendisiyle besleniyor... kucağımda bir direksiyon, ayaklarımın altında pedallarla...

* Öncü bir kadın country şarkıcısı. <https://rantey.org>

önümde kırk bir yuvarlak kadran, yanıp sönen ışıklar, hızlı konuşmaların geçtiği telsiz gürültüsü... sigara içiyorum, kabine oksijen basılmasını bekliyorum... hastayım, dengesiz hissediyorum... iki Ritalin çok fazla işe yaramadı... kayıyorum... bundan kurtulmaya dair umudum yok... beynimde hava kabarcıkları... şu pencereyi açsana, havanın içeri dolmasını ve diğerlerinden yükselecek kriz seslerini bekle. Bu daracık kabin içki kokuyor, kimse konuşmuyor... korku ve dehşet, sersemlemiş hâldeyim, uçuyor, bulutların arasında zıplıyorum. Masada bel bağlayabileceğim kapalı kart kalmadı, tükenmiş hâldeyim. Grand Junction yerine L.A.'e geri dönebilirim... neden Grand Junction'a gidecekmişim ki? Denver Havaalanı'nda kaos... tere batmış bir hâldeyim, tüm uçuşlar iptal olmuş... kat görevlisi kadınlar işlerinin başındalar... tezgâhlara boylu boyunca uzanmış domuzlar... "Hey evlat, şu arabayı kiral." Pardon, sertifikalı bir bağımlı olarak karda süremem. Uçmak zorundayım!

LOS ANGELES, 1969

BİR ŞAİRİN ÖLÜMÜ

Buzdan tabutta çırılçıplak uyuyorum
Ateşten tünelde kafayı çekiyorum
F. X. LEACH

35

Green Bay'e indiğimizde hava kararmıştı ve havaalanına kasvetli bir sükûnet hâkimdi. Bütün kent, takımları Packers'ın o gün Kansas City Chiefs maçında aldığı feci mağlubiyetin şokunu yaşıyordu... Güvenleri kırılmıştı; Magic Man başarısızlığa uğramış, Mighty Casey işi eline yüzüne bulaştırmıştı.

Ona doğru yürürken, Avis gişesindeki kız kabininin içinde zaptedilemez bir şekilde ağlıyordu. Yüreğim neşeye dolu olsa da bunu ona geçiremedim. Yaşama isteğini yitirmişti. "İstediğin arabayı alabilirsin," dedi. "Artık umurumda değil. Her şey bitti. Pazartesi Milwaukee'ye taşınıyorum."

"Çok da sikimdeydi. Bana lanet anahtarlardan birini ver." Yanıt vermekte geciktiğinden, gişenin üzerinden uza-

nıp ona bir tane geçirmemle dizlerinin üzerine yıkılması bir oldu. “İstersen bunun daha devamı var,” dedim ona.

Sonra çivilerde asılı anahtarlardan birini alıp araba bulmak için hızlı adımlarla dışarı çıktım. Leach’i görmek ve muhteşem zaferimizi kutlamak için sabırsızlanıyordum.

Leach’in bana verdiği adres hayvan satış ve kesim alanının arkasındaki bir karavan kampına aitti. Kan çanağına dönmüş gözler ve titreyen ellerle açtı kapıyı. Üzerinde sığır derisinden kirli bir sabahlık, elinde yarım galonluk bir Wild Turkey şişesi vardı.

“Tam zamanında geldin,” dedi. “Ben de bileklerimi kesmek üzereydim. Bugün hayatımın en kötü günü.”

36

“Saçmalıyorsun. Büyük kazandık. Ben de seninle aynı bahsi yaptım. Bana rakamları veren sensin. Kansas City’nin Packers’ı ezip geçeceğini bile bildin.”

F. X. gerildi. Sonra başını geriye atıp tiz, titrekle bir sesle haykırdı. Onu yakaladım. “Kendine gel,” dedim öfkeyle. “Sorun ne?”

“Kafayı yedim,” dedi. “Sarhoş olup bahsimi değiştirdim. Sonra da iki kat daha fazla para yatırdım.”

Omurgamda bir ürperti hissettim. “Ne? Ne yani, paranı Packers’a mı yatırdın? Ne oldu?”

“Dükkândan birkaç herifle, Packers taraftarlarının maç öncesinde bulunduğu kalabalık bir toplantıya gittim. Schnapps içiyor, bağırıp çağırıyorduk ve kendimi kaybettim... O atmosferde Packers’ın aleyhine para yatırmak imkânsızdı.”

Söyledikleri doğru olmalıydı. Leach kötü bir içici olduğu gibi, toplu histeri krizlerinin de müptelasıydı.

“Beni öldürecekler,” dedi. “Gece yarısı burada olurlar. Mahvoldum.” Alçak sesle inleyerek elinden düşüp yere dökülen Wild Turkey şişesine uzandı.

“Dayan,” dedim. “İçki getireyim.”

Mutfağa giderken, köşede tuhaf bir pozisyonda yere yığılmış çıplak kadını gördüğümde donakaldım. Silahla vurulmuş gibi, yüzünde çaresiz bir ifade vardı. Gözleri pörtlemişti, ağzı açıktı ve bana uzanmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Geriye sıçrarken arkamdan gelen kahkahayı duydum. Aklımdan geçen ilk düşünce, yaşadığı kumar felaketiyle kafayı sıyıran Leach’in en sonunda karısını dövme alışkanlığında kırmızı çizgiyi aştığı ve ben tam kapıyı çalmadan önce kadını ağzından vurduğuydu. Kadın yardım istermiş gibi görünse de sesi çıkmıyordu.

37

Leach karısını öldürecek kadar delirdiyse, tek görgü tanığı olarak şimdi beni de öldürmek zorunda kalacağını düşünerek mutfağa koşup bir bıçak aranmaya başladım.

Birdenbire kapı eşiğinde beliren Leach, boğazından tuttuğu çıplak kadını odanın karşı tarafından bana doğru fırlattı...

...bir an için zaman durdu sanki. İlk başta havada asılı kalmış gibi görünen kadın, yavaş çekimdeki bir beden gibi karanlıkta bana doğru geliyordu. Ekmek bıçağıyla pozisyon aldım ve kendimi kavgaya hazırladım.

Ve o şey bana çarpıp yumuşak bir şekilde yerde sekerek durdu. Bu bir plastik şişme bebektir. Bekâr barları kapan-

dıktan sonra genç borsacıların seks mağazalarından satın aldıkları türden, beş delikli şu şeylerden biri.

“Jennifer’la tanış,” dedi. “Kendisi benim kum torbam olur.” Saçlarından tutup kaldırdığı şişme bebeği sert bir şekilde yere vurdu.

“Ho ho ho. Artık karı dövmek yok. Jennifer sayesinde iyileştim.” Uysal bir ifadeyle gülümsedi. “Bu mucize gibi bir şey. Bu bebekler evliliğimi kurtardı. Sandığından çok daha akıllılar.” Ciddi bir şekilde başını yukarı aşağı salladı. “Bazen aynı anda iki bebeği birden dövmem gerekiyor ama bu beni her zaman sakinleştiriyor, ne dediğimi anlıyor musun?”

Siktir, gece trenine hoş geldin, diye geçirdim aklımdan. “Ah, elbette,” dedim hemen. “Peki komşular buna ne diyor?”

38

“Sorun yok. Beni seviyorlar.”

Ona ne şüphe, diye düşündüm. Teneke duvarlı karavanlarla dolu, çamurlu bir sanayi bölgesinde yaşamanın ve her gece mutfak camından komşunun karavanına baktığında, elinde bir şişe Wild Turkey, üzerinde deri bir sabahlıkla iki çıplak kadını tekme tokat döven bir adam göreceğini bilmenin neden olacağı beyin hasarından aileni korumaya çalışmanın dehşetini hayal etmeye çalıştım. Bazen iki-üç saat boyunca... Bu korkunç bir şey olmalıydı.

“Karın nasıl? Halen buralarda mı?”

“Evet,” dedi hiç sektirmeden. “Sigara almak için çıktı. Birazdan döner.” Hevesle başını yukarı aşağı salladı. “Benimle gurur duyuyor. Neredeyse barıştık sayılır. Bu bebekleri o da çok seviyor.”

Gülümsemem de hikâyesiyle ilgili bir şey gerilmeme ne-

den oluyordu. “Baksana, sende bunlardan kaç tane var?” diye sordum.

“Endişelenme. İhtiyacımız olan her şeye sahibim.” Yakınındaki bir dolaba uzanıp meme uçlarında halkaların ve kafasına takılı iki elektrik kordonunun olduğu, yarı şişirilmiş durumda, Çinliye benzeyen bir başka şişme bebek çıkardı. “Bu, Ling-Ling. Ona vurduğumda çığlık atıyor.” Kafasına vurduğunda, bebek aptalca bir sesle ciyakladı.

O anda dışarıda bir arabanın kapılarının sertçe kapandığını duyduk. Bir an sonra kapı gürültüyle vurulurken, “Kapıyı aç! Polis!” dedi kaba bir ses.

Leach sabahlığının içine uzanıp omzuna asılı kılıftan namlusu kesik bir .44’lük Magnum çıkardı ve ön kapıya iki el ateş etti. “Seni orospu,” diye haykırdı. “Seni çok uzun zaman önce öldürmeliydim.”

39

Soğukkanlılıkla gülerken iki el daha ateş etti.

Ardından bana dönüp silahın namlusunu ağzına soktu. Gözlerimin içine bakarken bir an tereddüt etti. Sonra da tetiği çekip kafasına sıktı.

SCREWJACK

1988 kışında Duke Malikânesi'ni yeryüzünden silen Cehennem Ateşinden mucize eseri kurtulan birçok belge, müsvedde, kişisel evrak ve sanat eseri arasında, Duke'un, ortadan kayboluşundan yalnızca on altı gün önce karısına yazdığı bu son derece rahatsız edici aşk mektubu da vardı.

41

Mektubun ilk birkaç satırı, işlediği suçların dönüp dolaşıp yakasına yapışacağını hissettiği bir dönemde, gün geçtikçe ona daha çok musallat olan ve hayatına hükmeden deliliğe, korkuya ve şehvete dair hiçbir uyarı içermemektedir.

—EDİTÖRLER

Az önce bana katılan zengin ve şöhretli Bay Screwjack, ton balığının kalanını yedi, bir süre başını çenemin altına sürttü, sonra da onunla birlikte dışarı çıkmam için beni ikna etmeye çalıştı ama bunu reddettim... o da omzunu silkip güne-

şin yüzünü göstermediği soğuk tan vaktinde dışarı tek başına çıktı.

Aslında o da benimle içerde kalmayı tercih ederdi; birlikte divana kurulup televizyonda Oprah Winfrey'i izlerdik... bunu görebiliyordum; beklemek zorunda olan, belki de asla yaşanmayacak bir aşka duyulan arzulu özlemi soğuk sarı gözlerinde görebiliyordum.

Onu kucaklayıp ön kapıya taşırken mızımızlanmas beni deli etti. Sefil kara kışını gece yarısından beri ince bir kar örtüsüyle kaplanan verandaya fırlatmadan hemen önce, onu kaldırıp yüzlerimizi yaklaştırdım ve dudaklarından ateşli bir şekilde öptüm. Dilimi zorla dişlerinin arasına sokup ağzının üst kısmında dolaştırdım. Onu güçlü, genç omuzlarından tutup kendime çektim. Öyle yüksek, öyle güçlü bir sesle mırıliyordu ki bu ikimizin de ürpermesine neden oldu.

"Ah, tatlı Screwjack," diye fısıldadım. "Mahvolduk. Anacık, Emlakçılık Okulu'na gitti. Ardından El Centro'ya hatta belki Hukuk Fakültesi'ne gidecek. Onu bir daha hiç göremeyeceğiz."

Gözlerini bana dikse de hiçbir şey söylemedi. Sonra ellerimden kurtulup yere düştü... ve çekip gitti böylece, hiç ses çıkarmadan, diğer dünyamdan bir hayalet gibi... Kirli siyah silueti odun yığınının üzerinden sıçrayıp mavi ladin ağacıyla Volvo'nun soğuk gümüş radyatör ızgarasının arasındaki gölgelik delikte kaybolurken, onu da bir daha hiç görmeyeceğimi yüreğimin en derinlerinde biliyordum.

En azından altı yıl birbirimizi görmeyecektik hatta belki o kadar zaman geçtikten sonra bile... birbirimizi göreceğimiz bir sonraki sefer, o doksan kilo olacak, beni tuttuğu gibi karnımın üzerine yatıracak ve bir panter gibi beni arkadan sikecekti.

Benim canavarım ve yunusum, rüyalarımın mükemmel sevgilisi, unutmak zorunda olduğum hayalet gibi... lazer iğnesiyle omzumdan yakılarak çıkarılması bana bin beş yüz dolara patlayacak güzel küçük dövmem gibi...

Affet beni, Tanrım, bu canavarı böyle sevdiğim ve en sonunda yüreğimin yumuşak kızıl derisine kazındığını hissedecek kadar onu en derinlerimde istediğim için... onun yanına uzanıp bedenlerimiz sarmaş dolaş bir hâlde, kafalarımızda aynı çılgın rüyayla, bebekler gibi uyumak istediğim için...

Suçluyum, Tanrım. Ama aynı zamanda bir âşığım ben. Ve bildiğin gibi, yarattığın en iyi insanlardan biriyim; birçok tuhaf gölgenin içine yürümüş, zaman zaman delice davranmış hatta sayısız başrahibi yalamış olsam da seni asla utan-dırmadım... O yüzden bırak beni kendi hâlime ve Bay Screwjack'i bana geri gönder; başkalarının bu konuda soruları veya iğneleyici yorumları varsa da onlara cehenneme kadar yolları olduğunu, onlara gebermelerini söyle.

Aralarından hangisi ilk taşı atacak kadar saf, günahsız? Hangisi bana nemli mahkeme salonu gözleriyle tepeden bakıp büyük, siyah bir erkek kediye sevdiğim için hata yaptığımı söyleyebilir?

Sen boş ver bunlara, Tanrım. Ben hallederim. Sen yalnızca avukatları ve dindarlık taslayanları benden uzak tut... ve bebekler yapabilmemiz için bizi yalnız bırak.

R. D.

44 Sosyal cüzzamlılığımın en derinlerindeyken Duke'un tuhaf mektubunu hatırlıyorum... ve o anda kediyi okşadığımı fark edip dehşete kapılıyorum... az önce marihuana içiyorduk, aradan ancak bir-iki dakika geçmiştir ve şimdi delirmiş gibi davranıyor. Bu defa *gerçekten* taşaklarını bana sürüyor, kucagımda sırtüstü yatıyor ve birden dişlerini bana geçirmek için kıvrılıyor. Zar zor duyulur bir sesle inledikten sonra ağzını açtı ve sağ başparmak kasıma lanet olası dört beyaz dişini birden geçirdi (o sırada göbeğini okşuyordum)... ve saniyenin onda biri kadar bir süre boyunca bu deli siyah piçin bunu yapacağını düşündüm.

Daktilo başındaydım ama Oğlan dişlerini bana geçirdiği anda işler değişti. Aramızdaki (1.25'lik gözlük camlarımla daha da yakınlaşmış olarak) belki on santimlik mesafeden gözlerimi ona diktim... Bu yüzden birdenbire kucagımda kıvrılıp dişlerini bana geçirmeye başladığında ona çok yakın olduğumu hissettim.

Böyle hissettirdi. Bu çok tuhaf bir histi çünkü bunun gerçekten olduğuna inandım. Bu canavar gerçekten *etimi* *delecek*, *kan* akıtacak ve hayatlarımızı sonsuza dek değiştirecekti.

Lanet olsun! diye düşündüm. Seni budala! Sana güvenmişim ama belli ki hata yapmışım. Mailer'ın gönlünü

kaptırdığı şu serseriden daha iyi değilsin... ve şimdi kafanı kesmek zorundayım... Canavar şöyle dedi: “Bir daha asla.”

Bir saniyeden daha fazlası olmasa da, çok uzun bir zamandı. Ve birdenbire gevşedi, başını arkaya çevirdi ve böyle bir şey hiç olmamış gibi ısırdığı başparmak kasını bıraktı... İnce boynunu sol elimin avucuna geri dayadı ve aşağıdan bana baktı.

Parmaklarımı boynuna dolayıp omuzlarını sıkıca kavradım. Mırlamaya başladı ve keskin, çirkin kalça kemiklerini az önce neredeyse ısıracağı sağ elimin avucuna şehvetle yaslarken gözbebekleri küçülerek mutlu küçük siyah çizgilere dönüştü.

Telefon çaldı. Santa Barbara’dan Pat Caddell arıyordu ve verecek tonla çirkin siyasi haberi vardı. “Şu anda konuşamam,” dedim. “Bu hayvanla ilgilenmek zorundayım. Sakinleşince beni geri ara.”

45

Telefonu kapadım ve gözlerimi aşağıya dikerek bir kez daha Screwjack’e baktım. “Şanslısın. Arayan siyaset adamı Bay Caddell’di. Sana selam söyledi.”

Sonra, birdenbire, boynunu tutan parmaklarımı menzene gibi sıkıp nefesini kestim, aynı anda kafasını geriye ve aşağıya, bacağımın üzerine doğru çektim; bunu yapmam, cebelleşirken ön pençelerinin havada çaresizce savrulmasına neden oldu.

Kasıklarının ön tarafı ve kuyruğuyla omurgasının birleştiği nokta arasına kapattığım sağ elimle vücudunun alt kısmını tamamen kavradım ve onu bir üzüm tanesi gibi sıktım.

Ses çıkmadı. Vücudu çarpılıp gerildiğinden tıslayamadı

Hunter S. Thompson

bile... Ama bu çok sürmedi; bir meyve yarasası gibi havaya sıçrayıp odanın üç metre ötesinde, titrek bir şekilde zemine iniş arasında yalnızca birkaç salise geçti. Gözleri kocaman açılmıştı ve beyaz dişlerini gösteriyordu.

“Sorun ne?” diye sordum ona. “Bana neden öyle bakıyorsun?” Ürpererek buz kutusunun yanına ağır bir şekilde çöküp kaldı. Hiçbir şey söylemedi.

Amerikan gazeteciliğinin ve edebiyatının yirminci yüzyıldaki en tartışmalı isimlerinden Hunter S. Thompson, "Gonzo gazeteciliği"nin kurucusu olmasının yanı sıra önemli bir altkültür ve siyaset figürü. İçinde üç öykü olan *Screwjack* ise Thompson'ın 1991 yılında sadece üç yüz yirmi altı nüsha hâlinde, imzalı yayımladığı bir eser. Koleksiyonerlerin uzun zaman boyunca tek bir kopyasına bin doları aşan meblağlar ödediği bu eser neyse ki 2000 yılında tekrar yayımlandı.

Kitaptaki ilk öykü olan "Mes-

calito"da bir otel odasında yaşadığı ilk meskalin tecrübesini aktaran Hunter S. Thompson, ikinci öykü "Bir Şairin Ölümü"nde zor durumdaki bir dostuyla yaşadığı yuzleşmeyi anlatıyor, güya editörlerden bir not ile başlayan son öykü "Screwjack"te alter ego-su Raoul Duke sahneye çıkıyor, sonrasıysa çılgınlık.

Las Vegas'ta Korku ve Nefret, Rom Günlükleri ve Cehennem Melekleri gibi efsanevi yapıtların kalemi Hunter S. Thompson'dan *Screwjack* hem dokunaklı hem ucube bir mucize.

"Hunter Thompson, Kraliçe Victoria'nın cenazesinde çırılçıplak koşan bir adama karşı hissedeceğiniz şekilde hayran bırakıyor kendisine."

—WILLIAM F. BUCKLEY

"Thompson çevresindeki çirkinliği açığa çıkarmak için kendisini çirkinleştiriyordu."

—HARI KUNZRU

www.ithaki.com.tr

İTHAKI MODERN 71

İTHAKI

